

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 6385/16
19.1.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, у управном спору по тужби тужиле А.З. из Б., ул. ... број ..., власника СЗР "Б." из Б. ПИБ ..., чији је пуномоћник Обрад Поповац, адвокат из Београда, ул. Катанићева број 16, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, ради поништаја решења број: 300-47-03-00227/2016-И1000 од 2.3.2016. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.1.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број 300-47-03-00227/2016-И1000 од 2.3.2016. године и решава:

Жалба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Филијале "А" Чукарица, број 431-1Б/55/2013 П-07/15 од 18.6.2015. године и **ОБУСТАВЉА СЕ** поступак утврђивања пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода од обављања самосталне делатности пореском обвезнику А.З. из Б., ул. ... број ..., власника СЗР "Б." из Б., за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Пореска управа – централа, Београд, ул. Саве Машковића бр. 3 – 5, да тужилци А. З. из Б.а, ул. ... број ..., накнади трошкове управног спора у износу од 30.390,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем се одбија као неоснована жалба тужиле изјављена против решења Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Филијале "А" Чукарица, број 431-1Б/55/2013 П-07/15 од 18.6.2015. године, којим је тужили у поновном поступку контроле утврђен коначан износ пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода од обављања самосталне делатности, за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године, у износу од 8.430.837,00 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 14.4.2016. године, допуњеном поднеском од 22.6.2016. године, тужила, понављајући наводе изнете у жалби, наводи да јој је, решењем првостепеног органа број 431-1Ц/638Д-1 од 5.11.2007. године, утврђен порез на доходак грађана од обављања самосталне делатности за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године и да против наведеног решења није изјављена жалба, али да је наведено решење поништено решењем првостепеног органа број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године, донетим у поновљеном поступку, којим се тужили утврђује коначан износ пореза за 2007. годину, против ког решења такође није изјављена жалба. Тужила даље наводи да у 2013. години, првостепени орган опет понавља поступак утврђивања коначног износа пореза за 2007. годину и доноси решење број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године, којим поништава решење број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године и утврђује износ пореза за 2007. годину. Против решења број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године, тужила је изјавила жалбу, која је одбијена решењем туженог број 300-431-02-00169/2013-Д1001 од 28.8.2013. године, али је наведено решење туженог поништено пресудом Управног суда број 13 У 17067/13 од 24.11.2014. године, којом је указано да Службена белешка Пореске полиције Регионалног одељења Београд – број СТ/2008-3.211 од 2.12.2008. године, на основу које је поновљен предметни поступак утврђивања пореза тужили, није могла да буде разлог за понављање поступка по службеној дужности. Тужени орган је, у извршењу наведене пресуде, донео решење број 300-431-02-00169/2013-Д1001 од 24.2.2015. године, којим је поништио решење број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године. Првостепени орган, поступајући супротно ставу израженом у пресуди Управног суда број 13 У 17067/13 од 24.11.2014. године и налозима другостепеног органа из решење број 300-431-02-00169/2013-Д1001 од 24.2.2015. године, донетог у извршењу те пресуде, поново доноси решење број 431-1Б-55/2013-П-07/15 од 18.6.2015. године, овде ожалбено решење, којим тужили утврђује коначан износ пореза за 2007. годину, с тим да овога пута првостепени орган не поништава коначно решење број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године и не понавља поступак утврђивања пореза, већ само утврђује коначан износ пореза за 2007. годину, чиме првостепени орган производи ситуацију да у правном поретку егзистирају два коначна решења која се односе на исту пореску обавезу. Тужила истиче да позивање туженог на пресуду Управног суда 18 У 8528/12 од 17.3.2014. године нема апсолутно никаквог значаја за утврђивање чињеничног стања у поступку утврђивања пореза на приходе од обављања самосталне делатности, јер се наведена пресуда односи искључиво на поступак који је покренут тужбом ради поништаја решења којим је коначно одбијен предлог пореског обвезника за понављање поступка у погледу пореске обавезе пореза на додату вредност. Предложено је да суд одржи усмену расправу, уважи тужбу, поништи оспорено решење и обустави поступак утврђивања пореза на доходак грађана и осталих прихода од обављања самосталне делатности тужили за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године, односно да, уколико суд нађе да нису испуњени услови за доношење горе наведене пресуде, донесе пресуду којом ће тужбу уважити, поништити оспорено решење и предмет вратити туженом на поновно одлучивање. Такође је истакнут захтев за накнаду трошкова управног спора у износу од 36.000,00 динара, на име састава тужбе, као и на име таксе за тужбу, по ТТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да је тужба неоснована из разлога

датих у оспореном решењу, предлагајући да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), с обзиром на то да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Тужени орган, у образложењу оспореног решења, наводи да је првостепеном органу дана 17.12.2008. године, од стране Пореске полиције Регионалног одељења Београд – Одсек Београд, достављена Службена белешка Пореске полиције Регионалног одељења Београд – број СТ/2008-3.211 од 2.12.2008. године, која је сачињена при провери пословања А. З. из Б.а, власника СЗР "Б." из Б.. У тој службеној белешци је наведено да предузетник не поседује пословне књиге и књиговодствену евиденцију за период од 2004. до 2007. године и да је увидом у евидентирани промет преко Српске банке, код које предузетник има отворен рачун, утврђено да је предузетник приказао мањи промет од оствареног, а самим тим и мању основицу за опорезивање порезом на доходак грађана, те су применом законом прописане пореске стопе утврђени мање плаћени износи пореза, назначени у оспореном решењу, за период 2004 – 2007. године, при чему је код пореског обвезника извршен поступак теренске контроле, о чему су донети записник од 6.7.2009 и допуна истог од 28.7.2009. године, као и решење теренске контроле од 10.9.2009. године. Даље је наведено да је решењем туженог број 4700-248/2012-20 од 25.4.2012. године одбијен предлог пореског обвезника за понављање поступка окончаног решењем туженог од 26.5.2011. године, којим је потврђено решење првостепеног органа од 10.9.2009. године, те да је пресудом Управног суда 18 У 8528/12 од 17.3.2014. године одбијена тужба пореског обвезника ради поништаја решења туженог од 25.4.2012. године. Тужени, у образложењу оспореног решења, наводи и да је код тужиоца извршен поступак пореске контроле ради утврђивања пореза на доходак грађана и осталих прихода од обављања самосталне делатности за 2005, 2006. и 2007. годину, када је, поред осталих, донето и решење број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године, којим је тужиљи утврђен коначни износ пореза на доходак грађана и осталих прихода од обављања самосталне делатности за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године. Такође је наведено да је првостепени орган дана 25.6.2013. године, у конкретном случају утврдио обавезе пореза на доходак грађана за 2005, 2006. и 2007. годину, а које је тужиља измирила дана 1.12.2008. године, у укупном износу од 25.727.773,00 динара, закључујући притом да, како је порески обвезник платио обавезу и пре него што је иста била утврђена у поступцима контроле, неспорно је и да је она постојала, те да је на основу неспорно утврђене пореске обавезе у поступку теренске контроле (пресуда Управног суда 18 У 8528/12 од 17.3.2014. године), првостепени орган правилно утврдио решењем број 431-1Б/55/2013 ПП-07/15 од 18.6.2015. године коначан износ пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода од обављања самосталне делатности тужиљи за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године, у износу од 8.430.837,00 динара.

Полазећи од предмета ове пореске управне ствари, а то је утврђивање тужиљи, као пореском обвезнику, пореза на доходак грађана и осталих прихода од обављања самосталне делатности за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године, Управни суд је нашао да је оспорено решење донето уз повреде правила поступка прописане одредбама Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којима на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган

надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка (члан 192. став 1.), при чему образложење решења, између осталог, садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на закључак какав је дат у диспозитиву (члан 199. став 2.), с тим да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе (члан 235. став 2.). Ово стога што су решење првостепеног органа од 10.9.2009. године и пресуда Управног суда 18 У 8528/12 од 17.3.2014. године, на које се тужени орган позива у образложењу оспореног решења, донети у поступку утврђивања тужили пореза на додату вредност, те стога нису од значаја за одлучивање у предметној пореској управној ствари утврђивања пореза на доходак грађана, услед чега је чињенично и правно неутемељен закључак туженог органа према коме је првостепени орган правилно утврдио решењем број 431-1Б/55/2013 ПП-07/15 од 18.6.2015. године коначан износ пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода од обављања самосталне делатности тужили за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године, у износу од 8.430.837,00 динара.

Са изнетих разлога, Суд је, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде, тако што је тужбу уважио и оспорено решење поништио.

Полазећи од садржине предметног порескоправног односа и стања у списима предмета, односно решења која су донета на име утврђивања тужили пореза на доходак грађана по основу од обављања самосталне делатности тужили за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године, Суд је оценио да су се стекли услови да ову ствар реши у спору пуне јурисдикције, сагласно одредаби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, према којој ће суд, када нађе да оспорени управни акт треба поништити, пресудом решити управну ствар, ако природа ствари то дозвољава и ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то.

Из списка предмета произлази да је решењем првостепеног органа број 431-1Ц/638Д-1 од 5.11.2007. године, тужили утврђен порез на доходак грађана од обављања самосталне делатности за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године и да је наведено решење поништено решењем првостепеног органа број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године, донетим у поновљеном поступку, којим се тужили утврђује коначан износ пореза за 2007. годину. Из стања у списима предмета и навода првостепеног органа датих у решењу број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године, произлази да на решење број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године тужила није изјављивала жалбу, те је исто постало коначно и правноснажно. Међутим, решењем првостепеног органа број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године, донетим такође у поновљеном поступку, сагласно одредбама чл. 239. и 240. Закона о општем управном поступку, поништено је решење број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године и тужили утврђен коначан износ пореза на доходак грађана од обављања самосталне делатности тужили за период од 01.01. 2007. до 30.09.2007. године, у износу назначеном у том решењу и исто потврђено решењем туженог број 300-431-02-00169/2013-Д1001 од 28.8.2013. године. Пресудом Управног суда број 13 У 17067/13 од 24.11.2014. године поништено је наведено решење туженог од 28.8.2013. године, уз оцену Суда да Службена белешка Пореске полиције Регионалног одељења Београд – број СТ .../2008-3.211 од 2.12.2008. године, на основу које је решењем број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године поновљен поступак утврђивања пореза тужили за назначени период, није могла да буде разлог за понављање предметног поступка по службеној дужности. Тужени орган је, у извршењу наведене пресуде, донео решење број 300-431-02-00169/2013-Д1001 од 24.2.2015. године, којим је поништио решење број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године, заснивајући своју одлуку у свему према израженом ставу Суда у наведеној пресуди.

Из наведеног, по налажењу Управног суда, следи да је правноснажним поништајем решења број 431-1Б/55/2013 ПП-07 од 25.6.2013. године, сагласно одреби члана

259. став 1. Закона о општем управном поступку, односно његовим уклањањем из правног поретка, на снази остало решење првостепеног органа број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године, којим је предметна пореска обавеза правноснажно утврђена. Из наведеног даље следи да се тужбом основано указује на то да се решењем првостепеног органа број 431-1Б-55/2013-П-07/15 од 18.6.2015. године, овде ожалбеним решењем, тужиљи утврђује обавеза пореза на доходак грађана од обављања самосталне делатности за период од 01.01.2007. до 30.09.2007. године, иако је пореска обавеза по том основу правноснажно утврђена решењем број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године.

Одредбом члана 4. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...105/14), утврђено је начело законитости пореског поступка, тако што је прописано да је Пореска управа дужна да остварује сва права и обавезе из порескоправног односа у складу са законом.

Наведеним законом је прописано и да је порескоправни однос јавног права који обухвата права и обавезе у пореском поступку Пореске управе с једне и физичког, односно правног лица, с друге стране, којим се уређује обавеза плаћања пореза, обавеза обезбеђења пореске обавезе и обавеза плаћања споредних пореских давања од стране физичког, односно правног лица и право Пореске управе да захтева испуњење ових обавеза (члан 10. став 1. тачка 1)), да обавеза плаћања пореза из члана 10. став 1. тачка 1) овог закона представља дужност пореског обвезника да плати утврђени порез, под условима прописаним овим законом или другим пореским законом (члан 18. став 1.), да је порески управни акт, којим Пореска управа решава о појединачним правима и обавезама пореског дужника из порескоправног односа, пореско решење и закључак (члан 34. став 2.), те да, ако овим законом није друкчије прописано, порески поступак се спроводи по начелима и у складу са одредбама закона којим се уређује општи управни поступак (члан 3. став 2.).

Законом о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), уређена су, поред осталих, начела законитости и правноснажности решења донетог у управном поступку, тако што је прописано да органи који поступају у управним стварима решавају на основу закона и других прописа (члан 5. став 1.) и да се решење против кога се не може изјавити жалба нити покренути управни спор (правноснажно решење), а којим је странка стекла одређена права, односно којим су странци одређене неке обавезе може поништити, укинути или изменити само у случајевима који су предвиђени законом (члан 13.).

Полазећи од цитираних законских одредаба којима су прописана начела законитости у (пореском) управном поступку и правноснажности управних аката и њиховог правног дејства у правном поретку, те стања у списима ове пореске управне ствари из кога несумњиво произлази да је предметна пореска обавеза правноснажно утврђена решењем првостепеног органа број 431-1Б/74/09 од 26.10.2009. године, Управни суд је нашао да је решење првостепеног органа број 431-1Б-55/2013-П-07/15 од 18.6.2015. године несагласно закону, те да су се стекли услови да исто буде уклоњено из правног поретка. Ово стога што правноснажно утврђење предметне пореске обавезе подразумева да се у истој не може поново решавати, све док правноснажни акт не буде, у складу са законом, уклоњен из правног поретка, на који начин се обезбеђује правна сигурност и стабилност утврђеног пореског односа и тиме отклања неизвесност у процесу остваривања закона и заштите права и правних интереса пореског обвезника, као и јавног интереса.

Будући да је предметни поступак покренут по службеној дужности, а по оцени Управног суда нема услова за даље вођење тог поступка, те имајући у виду целокупно понашање

пореских органа у досадашњем току поступка, Суд је, сагласно одредби члана 121. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), обуставио поступак, налазећи да је то у интересу странке, овде тужиље.

Полазећи од изнетог, Управни суд је оценио да су се стекли услови да, применом цитране одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, поред судске, реши и пореску управну ствар, тако што ће поред оспореног, из правног поретка уклонити и решење првостепеног органа и обуставити поступак у овој пореској ствари, на основу чега је одлучено као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром на успех тужиље у спору, оценио да је основан њен захтев за накнаду трошкова управног спора, па јој је на име састава тужбе од стране адвоката, према висини спора од 8.430.837,00 динара, досудио износ од 30.000,00 динара, у складу са одредбама тар. бр. 13. и 42. Адвокатске тарифе ("Службени гласник РС", број 121/12), као и на име захтеваног износа по основу судске таксе за тужбу, износ од 390,00 динара, сагласно Закону о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...93/14). Са изложеног, Управни суд је применом одредби чланова 66. и 67. Закона о управним споровима и одредби чл. 154 и 155. ст. 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.1.2017. године, 12 У 6385/16

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП